

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého **M. M.**, narodeného X., zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v M., dieťa rodičov : matky **Ing. B. S.**, bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. M. L., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v M., a otca **M. M.**, bývajúceho v P., T. R., zastúpeného JUDr. D. H., advokátkou Advokátskej kancelárie G., so sídlom v B., **o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 4 P 113/2008, na dovolanie maloletého a otca maloletého dieťaťa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22. decembra 2008 sp.zn. 8 CoP 346/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom konania nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce uznesením z 3. októbra 2008 č.k. 4 P 113/2008 – 194, zamietol návrh otca maloletého dieťaťa na prerušenie konania a prevzatie právomoci vo veci Súdom pre maloletých mesta B. v T. R.. Mal za to, že nie sú v danej veci splnené podmienky pre takýto postup súdu. V zmysle článku 15 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003, len vo výnimočných prípadoch, ak súdy členského štátu, ktoré majú právomoc vo veci samej sa domnievajú, že súd iného členského štátu, ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu je v lepšej situácii, na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa, môžu a/ prerušiť konanie vo veci, alebo jej časti a vyzvať účastníkov, aby podali svoj návrh na súd tohto istého členského štátu podľa ods. 4, alebo b/ požiadali súd iného členského štátu, aby prevzal právomoc podľa ods. 5. Z vykonaného dokazovania mal za nesporné, že

maloletý M. má osobitnú väzbu k členskému štátu – T. R., vzhľadom k tomu, že podľa článku 15 ods. 3 písm. c/, d/ je T. R. štátom, ktorého má maloletý občianstvo, (súčasne je i štátnym občanom S. R.) a zároveň je miestom obvyklého pobytu jeho otca. Bydlisko otca (mesto P.) sa však nestalo miestom obvyklého pobytu dieťaťa v zmysle článku 15 ods. 1 písm. a/, b/, pretože obvyklým miestom pobytu maloletého, bol totožný s pobytom matky v .S.R., ktorej bol maloletý rozhodnutím Okresného súdu Zvolen zo dňa 10. augusta 2007 sp.zn. 8 P 96/2007 zverený predbežným opatrením do osobnej starostlivosti. Pred slovenskými súdmi prebieha od 2. augusta 2006 konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, vo veci bol vypracovaný znalecký posudok znalkyňou MUDr. J. S., z ktorého záverov vyplynulo, že obidvaja rodičia majú predpoklady na zabezpečenie riadneho vývoja maloletého, z hľadiska harmonického vývoja maloletého je však pre neho lepšia výchova, ktorú mu poskytuje matka. Vzhľadom k skutočnostiam, že slovenské súdy vo veci nepretržite konajú, mal za to, že Okresný súd Michalovce je vhodnejším súdom na prejednanie veci.

Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 22. decembra 2008 sp.zn. 8 CoP 346/2008 odmietol odvolanie maloletého podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie bolo podané niekým, kto nie je na podanie odvolania oprávnený. Účastníkmi konania o úpravu práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu sú rodičia a mal. dieťa (§ 94 ods. 1 veta prvá O.s.p., § 81 ods. 1 O.s.p.). Maloleté dieťa ako účastník konania je procesne spôsobilé len v obmedzenom rozsahu, ktorú je potrebné posudzovať podľa § 9 Občianskeho zákonníka z hľadiska či právny úkon alebo procesný úkon v súdnom konaní, ktorý maloletý urobil, bol svojou povahou primeraný rozumovej a vôľovej vyspelosti zodpovedajúcej jeho veku. V rovnakom rozsahu majú teda aj procesnú spôsobilosť, ktorú skúma v konaní súd v súlade s kritériami i uvedenými v § 9 Občianskeho zákonníka ako predbežnú otázku. Pri rozhodovaní o spôsobilosti maloletých na právne úkony podľa § 9 Občianskeho zákonníka súd posudzuje rozumovú a vôľovú vyspelosť maloletého, pričom táto vyspelosť sa posudzuje objektívne, t.j. so zreteľom na všetkých maloletých rovnakého veku, nezisťuje sa subjektívne s ohľadom na každého maloletého osobitne. Pri zachovaní objektívneho hľadiska, je potrebné zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Spôsobilosť maloletého na právne úkony sa posudzuje vždy so zreteľom na povahu právneho úkonu, o ktorý v konkrétnom prípade ide. V tomto prípade bol maloletý vo veku 13 rokov a posudzovaným právnym úkonom bolo odvolanie proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh na prerušenie konania a na prevzatie právomoci vo veci Súdom pre maloletých mesta B.. Maloletí vo veku 13 rokov vzhľadom na svoju rozumovú a vôľovú vyspelosť nie sú spôsobilí robiť právne úkony, ktoré

majú súvis s úpravou rodičovských práv a povinností, ktoré sa týkajú ich vlastnej výchovy, povahy a vhodnosti výchovného pôsobenia každého z rodičov a tiež také procesnoprávne úkony, ktoré v predmetnom konaní majú súvis s riešením otázky, ktorá má výlučne právny charakter a ktorá súvisí s aplikáciou právnych predpisov práva EÚ a Európskych spoločenstiev. Odvolanie maloletého smeruje proti uzneseniu, ktoré rieši takúto otázku, z čoho jednoznačne vyplýva, že maloletí vo veku 13 rokov nemajú rozumovú a vôľovú vyspelosť na posúdenie a zhodnotenie predmetných skutočností, ktoré majú relatívne komplexnú právnu povahu.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie maloletý, ktorý žiadal napadnuté uznesenie ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, z dôvodov podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože sa mu postupom súdu odňala ako účastníkovi predmetného konania, možnosť konať pred súdom. Vytýkal súdu, že svojím postupom mu znemožnil konať pred súdom prostredníctvom svojej advokátky, ktorú si zvolil. V súdnom spise sa nachádza niekoľko jeho prejavov, v ktorých vysvetľuje dôvod zvolenia si svojej advokátky, ktorým bola v prvom rade potreba obhajovať jeho práva v konaní, ktoré sa bezprostredne dotýkajú jeho základných práv priznaných mu medzinárodným Dohovorom o právach dieťaťa. Napriek skutočnosti, že doložil do súdneho spisu plnú moc udelenú svojej advokátke, súd nepripustil jeho zastupovanie advokátom. Poukázal na skutočnosť, že je T. štátny občan. Mal vedomosť o tom, že medzi S. R. a T. R. je v platnosti dvojstranná medzinárodná zmluva o právnej pomoci v občianskych a trestných veciach zverejnená v Zbierke zákonov SR pod č. 508/1990 Zb. (ďalej aj ako „zmluva“). Podľa čl. 1 ods. 1 zmluvy, občania jednej zmluvnej strany požívajú na území druhej zmluvnej strany rovnaké práva a rovnakú právnu ochranu v osobných a majetkových veciach ako jej vlastní občania. Podľa právneho poriadku platného na území T. R. maloleté dieťa má právo byť zastúpené v konaní pred súdom advokátom. Dôkazom toho je i skutočnosť, že Súd pre maloletých mesta B. v konaní N 928/08 R.R.-T akceptoval jeho advokátku JUDr. D. S.. Poukázal na to, že T. R. ratifikovala Európsky dohovor o výkone práv detí prijatý v Štrasburgu zo dňa 25.1.1996. Predmetom tohto Dohovoru je v najlepšom záujme detí podporiť ich práva, poskytnúť im procesné práva a uľahčiť výkon týchto práv tým, že sa zaručí, aby deti samostatne alebo prostredníctvom iných osôb alebo orgánov boli informované a bolo im umožnené zúčastniť sa tých konaní pred justičnými orgánmi, ktoré sa ich týkajú. Podľa čl. 4 Dohovoru pokiaľ nestanoví niečo iné článok 9, má dieťa právo žiadať samostatne alebo prostredníctvom iných osôb alebo orgánov o ustanovenie osobitného zástupcu v konaní

pred justičným orgánom, ktoré sa týka dieťaťa v tých prípadoch, v ktorých vnútroštátne právo vylučuje nositeľov rodičovských práv a povinností z možnosti zastupovať dieťa v dôsledku konfliktu záujmov medzi nimi a dieťaťom. V čl. 9 ods. 2 Dohovoru je daná právomoc zmluvných strán ustanoviť dieťaťu samostatného zástupcu, vo vhodných prípadoch advokáta. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru v konaniach pred justičným orgánom, ktoré sa týkajú detí, musí zástupca poskytnúť dieťaťu všetky relevantné informácie, ak je dieťa vnútroštátnym právom považované za dostatočne rozumovo vyspelé, ďalej musí poskytnúť dieťaťu vysvetlenia o možných dôsledkoch konania v súlade s názormi dieťaťa a možných dôsledkoch akéhokoľvek konania zástupcu a zistiť názory dieťaťa a prezentovať tieto názory justičnému orgánu. Dovolateľ ďalej uviedol, že „ako vyplýva z obsahu súdneho spisu, maloletý bol viacerými odborníkmi z oblasti detskej psychológie na S. a v T. označený za dieťa dostatočne rozumovo vyspelé. Z viacerých listín nachádzajúcich sa v súdnom spise, ktorých autorom je maloletý, vyplýva, že dôvodom pre zvolenie si právnej zástupkyne, bola skutočnosť, že za kolízneho opatrovníka mu bola ustanovená inštitúcia, nie fyzická osoba, ktorá by sa náležite zaujímalala o jeho problémy a potreby a ktorá by presadzovala a hájila jeho najlepšie záujmy. Maloletý podľa jeho vyjadrenia vôbec nepoznal osoby, ktoré vystupovali na súde za ustanoveného kolízneho opatrovníka v jeho veci, jeho vôľa a názory prezentované pred pracovníkmi tejto inštitúcie boli na súde podané nepravdivo, skreslene a účelovo, v rozpore s jeho záujmami. Podľa tvrdenia maloletého nachádzajúceho sa v súdnom spise, na súde jeho osobu zastupuje vždy iná osoba činná pre ustanoveného kolízneho opatrovníka, ktorú nepozná. Kolízny opatrovník ho neinformuje o priebehu súdneho konania ani mu nepodáva žiadne iné relevantné informácie“. Ďalej namietal, že konanie pred slovenskými súdmi prebieha od 2. augusta 2006, dokazovanie sa doteraz obmedzilo na výsluch jeho otca a matky, pričom on nebol z neznámych príčin vypočutý a dokazovanie nebolo vykonané v rozsahu a spôsobom potrebným pre spravodlivé rozhodnutie. V závere uviedol, že žije v T. u otca, na základe ochranného opatrenia (Dekréty vydaného súdom pre maloletých mesta B. dňa 29. júla 2008 pod číslom N. 928/08 R. R. – T), kde chodí denne do školy, a jeho želaním je, aby vo veci rozhodol Súd pre maloletých mesta B., nakoľko dôverujú výlučne súdom T. R..

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého, ktorý ho žiadal ako i uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, z dôvodov, že maloletému bolo odňatá možnosť konať pred súdom, tým, že súd v konaní nepripustil zastupovanie maloletého ním zvolenou právnou zástupkyňou. Konanie je preto zaťažené

vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ďalšie dôvody odvolania uvádzal zhodne s obsahom dovolania, ktoré podal maloletý.

Matka maloletého vo svojom vyjadrení k dovolaniam, žiadala tieto zamietnuť.

Kolízny opatrovník maloletého sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas maloletý účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či je jeho opravný prostriedok procesne prípustný. Zaoberal sa v prvom rade otázkou, či dovolanie podal účastník, ktorý je na tento úkon spôsobilý.

V zmysle § 9 Občianskeho zákonníka, maloletí majú spôsobilosť len k takým právnym úkonom, ktoré sú svojou povahou primerané rozumovej a vôľovej vyspelosti zodpovedajúcej ich veku.

Z uvedeného je zrejmé, že zákon spôsobilosť maloletých k právnym úkonom obmedzuje a spojuje jej rozsah so stupňom ich psychickej vyspelosti. Hlavnú relevanciu má preto hľadisko veku so zreteľom k rozumovej a vôľovej vyspelosti, ktorá tomuto veku zodpovedá.

V predmetnej veci podal dovolanie maloletý účastník konania, ktorý namietal, že mu odmietnutím odvolania bolo odňatá možnosť konať pred súdom, a poukazoval na svoju spôsobilosť na tento právny úkon.

Dovolací súd však zhodne s právnym názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že maloletý vo veku 13 rokov nie je rozumovo tak vyspelý, aby chápal obsah a význam právnych úkonov, ktoré v danej veci za neho koná JUDr. D. S.. Obsah a právnický štýl podaní, ale aj mimoriadne náročná právna problematika veci, nesvedčia záveru o tom, že by ich mohol chápať v plnom rozsahu maloletý v tomto veku a to vrátane splnomocnenia na zastupovanie. Obsah dovolania, ktoré podal maloletý je svojím obsahom takmer totožný s dovolaním, ktoré v predmetnej veci podal proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. decembra 2008 sp.zn. 8 Cop 346/2008, otec maloletého, ktorý bol zastúpený JUDr. D. H., advokátkou Advokátskej kancelárie G. so sídlom v B. (čl. 316 spisu).

Maloletý účastník je v konaní riadne zastúpený kolíznym opatrovníkom podľa § 31 Zákona o rodine, a iba tento kolízny opatrovník by mohol splnomocniť advokátku, aby podala v mene maloletého dovolanie s poukazom na § 241 ods. 1, veta druhá O.s.p. Ak tak neurobil, dovolanie, ktoré v mene maloletého podala JUDr. D. S., je podané advokátom, ktorý na tento úkon nebol platne splnomocnený. Ak urobí maloletý právny úkon, ku ktorému nemá spôsobilosť, jedná sa o právny úkon absolútne neplatný (§ 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka), takže ani dodatočný súhlas zákonného zástupcu nemôže túto neplatnosť zhojiť.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolanie vo veci bolo podané tým, ktorý na takýto úkon nebol spôsobilý, a preto ani oprávnený.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie maloletého v súlade s § 218 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie podané tým, kto na podanie dovolania nie je oprávnený, odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmajúc dovolanie, ktoré včas podal otec maloletého ako účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či je jeho opravný prostriedok procesne prípustný.

V zmysle § 236 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Občiansky súdny poriadok osobitne upravuje prípady, kedy je prípustné dovolanie smerujúce proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 237 O.s.p.), kedy je tento opravný prostriedok prípustný proti rozsudku odvolacieho súdu (viď § 238 O.s.p.) a kedy je prípustný proti uzneseniu odvolacieho súdu (viď § 239 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu

odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade otec napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie maloletého proti uzneseniu súdu prvého stupňa. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s. p., preto dovolanie proti nemu v zmysle týchto ustanovení prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania otca by v danom prípade prichádzala do úvahy len v prípade, že by v konaní došlo k závažným procesným vadám, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (t.j. aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Treba ale uviesť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k vade takejto povahy, ale len jednoznačné zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Otec v dovolaní namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože postupom súdu, ktorý nepripustil v konaní zastupovanie maloletého dieťaťa právnu zástupkyňou (advokátkou), ktorú si maloletý zvolil, sa odňala maloletému dieťaťu ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád uvedených v tomto zákonnom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z vád uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. skutočne postihnuté.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov (vid' napr. II ÚS 102/04, 5 Cdo 102/01, 5 Cdo 93/2000). O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

V predmetnom konaní sú účastníkmi konania maloleté dieťa, riadne zastúpené kolíznym opatrovníkom (§ 31 ods. 2 Zákona o rodine), otec maloletého dieťaťa a matka maloletého dieťaťa.

Právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach (R 40/1993).

Dovolateľ v dôvodoch svojho dovolania namietal, že v konaní bola odňatá možnosť maloletému dieťaťu ako účastníkovi konať pred súdom, dovolateľovi však nebolo upreté právo byť účastníkom konania, procesne zastúpeným ním zvolenou právnou zástupkyňou, so všetkými právami z toho vyplývajúcimi a preto jemu ako účastníkovi konania súd svojím postupom toto právo neodňal, a sám dovolateľ ani takúto skutočnosť v dovolaní nenamietal.

Maloleté dieťa ako účastník konania je v predmetnom konaní, vzhľadom na predmet veci (úprava rodičovských práv a povinnosti k maloletému dieťaťu) riadne a v súlade s právnym poriadkom, zastúpený kolíznym opatrovníkom (§ 31 ods. 2 Zákona o rodine). Zastúpenie maloletého dieťaťa rodičom zákon vylučuje pri právnych úkonoch, kde je možnosť stretu (kolízie) záujmov medzi rodičmi a deťmi alebo možnosť stretu záujmov medzi deťmi navzájom. Možnosť stretu záujmov medzi rodičmi a maloletými deťmi bude vždy prichádzať do úvahy v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinnosti k maloletému dieťaťu, resp. o jej zmenu. Z uvedeného je zrejmé, že na ochranu práv a to i procesných v konaní bol maloletému dieťaťu ustanovený opatrovník, ktorý by sa mohol domáhať mimoriadnym opravným prostriedkom nápravy väd konania z hľadiska § 237 O.s.p., čo však neurobil.

Keďže prípustnosť dovolania otca nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., dovolací súd jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať napadnutým uznesením z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd nepriznal účastníkovi konania náhradu trov dovolacieho konania, lebo procesne úspešná matka nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. mája 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková